

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Oprin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 166. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm8605.pdf (tilgået 30. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vel mangt et Tegn, som i de svundne Tider
Kundgjorde klarlig Bogens Sanddruhed,
Jeg kunde sige og dig end paaminde,
At Bogen er sit eget Vidnesbyrd,
Da hver en Spaadom fra de gamle Tider
I hvert sit Ord paa Kristus blev opfyldt;
Jeg kunde om det store Jertegn melde,
At Kristendommen som et ringe Frø
Umærket blev i dunkle Krog udsaaet,
Og stander nu opvokset til et Træ,
Hvis Grene skygge over brede Strømme,
Og i hvis Læ saamangt et Folkefærd
Med Lov og Tak til Himlens Gud sig hviler;
Og det er skeet, skønt aldrig noget Sværd
167Beskærmed Planten i den unge Alder,
Skønt Øxen, svunget udi Keiserhaand,
Hel mangan Gang sig i den unge Stamme
Saa dybt indbeed, at det for Mandeblik
Vel syntes klart, den maatte brat henvisne;
Men fra dens Rod hel underfulde Skud
I korte Frist end høiere sig løftet;
Og Romaborgs den stolte Drot tilsidst
Indflygte maatte under høie Hvælving,
Og reise den omfaldne Keiserstol.
Hvem gav vel Ordet, ikkun Ord allene,
En saadan Kraft til Kamp mod Verdens Magt,
En saadan Kraft, at Tusender forlod
De gyldne Sale og de bløde Klæder,
Henvandred glade paa den trange Sti,
Hvis hede Damp og stærke Purpurfarve
Kun mindet om udrundet Kristenblod;
Dog heller vil jeg om en Spaadom melde,
Som tit gentages i den gamle Bog,
Og som den Dag i Dag endnu opfyldes:
Det spaaet var, at efter Kristi Tid
Det Folk, som Gud beskærmede saalænge,
Men som haardnakket vendte sig fra ham,
Foragted hans Enbaarne og vanvittigt
Udæsked Himlens høie Gud til Strid,
Ved Kristi Blod at ønske paa sit Hoved,
At dette Folk adsplittes skulde vidt
168Blandt Jordens mange Folkefærd;
Men dog sig ei med dennem sammenblande.
Det er nu sket, i fire hundred Aar
Omflakker Israel, ustadig og landflygtig,
Men vogter end, som før, paa Mose Lov,
Paa Fædresprog og alle gamle Skikke,
Ja, Skikkelse og hele Aasyn selv
Er uforandret saa endnu de samme,
At her ved Rhin og hist bag Verdens Hav
Blandt Tusende Man Israeliten kender.
Det er et Vidnesbyrd, som Trods kun kan modsige,
Det er, hvad selv jeg paa min Vandring saae,
Og som skal sees af end ufødte Slægter,
Til Vidnesbyrd for Alle, som vil tro,
Til Dom for dem, som Hjerterne forhærde,
Indtil engang den store Dag frembryder,
Som ogsaa er i Bogen vist forkyndt,
Da Israel, forløst, skal vende hjem,
Og Kristi Pris med Jubellyd istemme.